

Як чути тиші кожен колосок,
Хоч коло вужчає, гострішає і — гасне.
На перископні поторки загусли
В квадратах — щойно з тіла — голоси.

Щільніше над землею — небеса.
Із порожнин, що залишили гості,
На всю рівнину — лантухи смугасті.
Ні косаря, та шелестить коса.

У занімілому — на пил — пережурились
Мачині зернята — поволі так джерела
Нащадкам вістку, що мигтить, і булька,

І трусить глину, що задовго спала, —
Висіпує у втілення нове.
Як тане все. І, танучи, трива.